

[Alfred Hansen]

Hr. J. K. Hansen gjorde opmærksom på, at vi kunne finde de forskellige besvarelser i udvalget, og at forespørgslen sådan set ikke var nødvendig. I den anledning må jeg lige sige til hr. J. K. Hansen, at vi jo ikke løbende kan se i udvalget, hvad regeringen agter at gøre, og hvad den eventuelt forer forhandlinger med forligspartierne om. Det ville være en lykke, hvis vi kunne, men på den anden side er der jo heller ikke meget nyt under solen, så det kan da godt være, at vi i de gamle papirer kan se, hvad regeringen vil, eller hvad den stadig væk ikke vil.

Men jeg mener alligevel, at debatten af flere grunde er nyttig. For det første selve emnet: hvordan de uddannelsessøgende skal klare deres økonomiske problemer fremover, dels de, der er inde i uddannelsen, dels de, der lige er blevet færdige, og dels de, der skal påbegynde en uddannelse snarest.

Endvidere tror jeg, det interesserer både politikere og hele uddannelsesområdet, hvad de fire forligspartier i øjeblikket sidder og forhandler om, for det har vi ikke rigtig fået noget at vide om. Ministeren har skitseret en eller anden form for løsning, men der er ikke kommet noget på bordet om, hvornår man kan stille de uddannelsessøgende noget i sigte.

Hr. J. K. Hansen siger, at kræfterne nu må sættes ind med en gældssanering. Ja men det er jo kun én side af problemet. Heldigvis gjorde ministeren det klart, at det også gjaldt om at forhindre, at kommende generationer af uddannelsessøgende skulle komme i gæld.

Det er, som om »gældssanering« er blevet et nyt modeord i dansk politik. Det bygger på et eller andet med, at man først skal gå så gruelig meget igennem, og så skal man gå tiggergang til regeringen om at få bevilget nogle penge. Det er jo det, der har været tilfældet for landbruget, det første sted, man brugte begrebet gældssanering, men nu er det altså også ført ind på uddannelsesområdet. De uddannelsessøgende skal altså gå så gruelig meget igennem, for at de så bagefter kan komme med tiggerstaven i den ene hånd og hatten i den anden og bede om at få en sanering af deres gæld.

Jeg synes, det var mere konstruktivt, om man forsøgte at forhindre denne gældsætning.

Så pointerede hr. J. K. Hansen, at det ville koste 2 mia kr. Det mener jeg imidlertid ikke

det vil. Hr. J. K. Hansen tog ikke stilling til min bemærkning om, at man jo også i øjeblikket må indfri statsgaranterede lån, og at beløbene vil stige ganske voldsomt de kommende år.

Det er i øvrigt ganske symptomatisk for regeringen, at man ikke vil fokusere på et sådant problem nationaløkonomisk. Regeringen vil eller kan ikke foretage en nationaløkonomisk vurdering af disse problemer. Man ser på, hvad det vil koste på undervisningsministeriets budget, og det er ganske forføreligt.

Prøv dog i stedet for at se, hvad den nuværende ordning eventuelt betyder af fejlvæstinger på undervisningsområdet, hvad det betyder af yderligere arbejdsløshedssunderstøttelse, og hvad det f. eks. koster over socialkontoen! Hvis vi skal drøfte disse ting her fremover og have en virkelig nationaløkonomisk vurdering af det, må vi se på samtlige ministeriers budgetter. Det hjælper jo ikke noget nationaløkonomisk og slet ikke for de unge, at man sparer lidt over undervisningskontoen, hvis man belaster socialkontoen og arbejdsministerens konto yderligere.

Hr. Fogh Rasmussen var enig med retsforbundet i, at der bør være et låneelement, og at man skulle have mindre afhængighed af forældrenes indtægtsforhold. Er hr. Fogh Rasmussen ikke enig i, at unge, der er fyldt 18 år, bør være totalt selvstændige, når det gælder vurderingen af, om de skal have hjælp til deres uddannelse eller ikke? Mener hr. Fogh Rasmussen virkelig, at man i nogen udstrækning skal være afhængig af forældrene, eller er hr. Fogh Rasmussen og venstre enige med retsforbundet i, at vi skal betragte de 18-årige og opefter som fuldstændig uafhængige af forældrenes indtægts- og formueforhold ved tildeling af Statens Uddannelsesstøtte?

Jeg var også glad for fru Eva Møllers bemærkning om, at vi skulle gøre statslånene rentefrie. Fru Eva Møller gav nogle oplysninger med tal, som jeg synes var nyttige både under denne debat og den fremtidige debat.

Nej, hr. Halvgaard, retsforbundet vil ikke prøve at komme med populære løsninger; tænk, at det skulle siges af et folketingsmedlem, som tilhører et parti, der virkelig prøver at køre populære løsninger, som f. eks. tilby-